

1693. „De gyönyörű vagy, Istenem!”, mondta a világnak. És a világ veled válaszolt.
1694. Wisława Szymborska: nála a kétségbeesés is intellektuális művelet. Istent nem ismerő ironiája, mert humanizmus béleli: melenget.
1695. A képesség a csodára megvan – bennünk (hol másutt?).
1696. Egy Mendelssohn-szimfónia sem biztosít másról: szeretetben fogant a világ.
1697. Angyalok honfitársa a boldog.
1698. Mészöly Miklós: lám, a gondviselő Isten olyan bogarakat is teremtett, akik háton fektükből nem képesek visszafordulni.
– Igen. De megteremtett bennünket is, hogy segítsünk rajtuk.
1699. Könnycseppben a tenger. – S ha az öröm könnyei? Akkor a tenger?...
1700. Ez a fa mindent tud rólad, mert nem fordít hátat a fénynek.
1701. Torkunkban kétrét hajtott imádsággal hallgatunk a helyes életről.
1702. A megváltás nem illedelmes, a katarzis nem udvariaskodik.
– Isten elszabadult.
1703. Egy meséjét vesztett hercegnő lépdél az utcán, de kinevetik, mert láthatatlan.
1704. Földön sem lehetetlen a repülés: a madár árnyéka bizonyítja.
1705. Jézus néhány egyszerű mondatban összefoglalta nekünk ezer évek minden tudását. A kereszténység ezt a tudást káoszszá duzzasztott beszéddel fedi el.
1706. S ha Ábrahám angyala a tulajdon lelkiismerete volt? S a próba abban állt: kitart-e Izsák mellett a véres égi paranccsal dacolva is? (Példázat a fanatizmus ellen.)
1707. (*Happy end*) Végül minden szóra fordul.
1708. „Úrnőm”, mondta az éjszakának, és elővette zsebéből a napot.

1709. Hányan nevettek ma csak Bergamóban?
1710. Körülnézett, hogy lásson végre egy evangéliumi költőt. Jézusig ért a tekintete.
1711. Próbált másfele nézni, de a szeme nem engedte.
1712. „Sírást hallottam egy bokorból. Féltem megnézni, ki az. Ma már tudom: a bokor zokogott.”
1713. Vedd észre, ha sírni akarsz.
1714. Legyen időd a mindenségre.
1715. Aranykor zajlik benned.
1716. A bűn leheletnyi tévedés; de nem Istené.
1717. Nem volt zongorája, ezért hegyeken improvizált.
1718. Bármit találsz a dobozban, nevezd édesemnek. Ha megtalálsz a dobozt.
1719. Krisztusi eleganciával szeress. Légy valószerűtlenül igaz, mint egy szerelmes egyházatyá.
1720. Az imádságnak imádnia kell. – Isten is fülig szerelmes belénk.
1721. Milyen bölcs teológus ez a fa! Fölöslegesen szót se szól.
1722. A regény: a fecsegés műfaja. Hacsak nem fegyelmezi magát költészetté.
1723. Az istenkeresőnek Isten az útítársa.
1724. Az életét szavakkal béleli.
1725. Imával bűvölni a rosszat, áldássá gyógyítva a bűnt.
1726. Elalvás előtt Istennel beszélget. Elalvás után is.
1727. A gyémántcsiszoló, aki felhagy hivatásával: nem akarja többé bántani a követ.
1728. Talán Mozart zenéje attól olyan gyönyörű, hogy tündérek hallgatják?

1729. Szép, mintha egy angyal ikerhúga lenne.
1730. Lepakcsolja a rádiót, hogy hallja a fejét.
1731. Széllel bélelt nyár.
1732. A legtávolabbi valóságban is ugyanezt álmodnád.
1733. Kitárt ablak légy. A fény nem tart szünetet.
1734. *(Az angyal és az elefánt)* „Tudod, mi a különbség köztünk?“, kérdezte az angyal. „Hogy neked van szárnyad?“, találgatott az elefánt. „Hogy a te szárnyad láthatatlan“, felelt az angyal.
1735. „Ez a jeltelen szomorúság! Alig vettem észre magamban.”
1736. *(Világzinopsis)* Isten magányosan sétált az édenkertben. Tár-
saságra vágyott. Üzent a kiűzöttekért. De azok keresztre feszí-
tették a küldöncöt.
1737. „Pipa vagyok!” „Békepipa légy.”
1738. Nem hisz neki a saját szeme.
1739. *(Ideológiák)* Szívtelen eszmék, eszméletlen szívek.
1740. Úszhatsz gyorsabban a tengernél: előbb ér partot mégis.
1741. Azt hiszik, verset olvas, pedig hőstettet művel: világra szereti a
nyelvet.
1742. Ha megérinted: meggyógyul a könyv. Ha föllapozod: kinyílik
szeme. Ha beszélsz hozzá: angyal válaszol.
1743. Talpig lehunyt szemmel állunk a Csodák Mezején.
1744. *(Szerelem)* Napszúrásnyi holdkór.
1745. A szerelem segít tudnunk a halhatatlanságról.
1746. Fénye-kedve szerint él, akiben dorombol a szív.
1747. *(Lemondáspróba)* A hidat sem viheted magaddal a túlsó partra.
1748. Létezek.
1749. Nem „baj”: *figyelmet érdemlő körülmény.*

1750. A folyónak nincs szüksége vitorlára. Neked nincs szükség magadra.
1751. Attól vagyok ember, hogy látom benned az istenit.
1752. Ne a szépet: a szépséged lásd.
1753. Jézus magánya – hogy nem volt kivel *valóban* beszélgetnie.
1754. Semmit sem tudunk – csak szeretni.
1755. Ne ringasd magad abba az illúzióba, hogy ringatózásod Isten ölében illúzió.
1756. A szoknyabolonddal hosszú Évák múlva találkoztam újra.
1757. Ne valamiről: valamit írj.
1758. Minden fejben dől el. De a fej a szívben.
1759. Jobbá szeretni a világot. – Kezd az első szembejövővel.
1760. Isten? A világ? A szeretet? *Mozdulatlan Áramlás.*
1761. Szabaddá szeretni egymást – az ég szerelméért.
1762. (*Költőtoll*) Tündérjogar.
1763. (*Angyaltalan művészet*) Zsákutcabál.
1764. A megbocsátás fátylán át a büntelenségre látni.
1765. Őrző-védő cég, mely őrangyalokat toboroz. Minden álláshelyre végtelenen jelentkeznek.
1766. A művészet: gyógyító mágia, cizellált örömhír, istenszívzörej és angyalnyelvtan. A művészek többsége lemond erről. – Miben bízunk?
1767. Nyugdíjaskorú hölgyek csapata vonul be a romkocsmá udvarára. Élvezik, hogy itt boldog csitrik lehetnek. – Máshol, máskor miért nem?
1768. A bortól kába mámort kapunk ajándékba. A nikotintól izgatott éberséget. – Hogyhogy ugyanazt a valódi valóságot látjuk ilyenkor?

1769. Amint a terjengő pipafüst láthatóvá színezi az angyalt: te magad láthatatlanná válsz. Elföd a füst, az angyal, a lét legvégső igazsága, az öröm. Kallódj boldogan tovább, kérlek.
1770. (*Csak megsejteni*) Zsoltároznak szakadatlanul, de nincs fülünk a fák énekére, se szavunk kimondani a frekvenciát. Csupán vers, ima, némi gyónás; hogy maradjon nyoma, efféle szépséget csak megsejteni is: katarzis.
1771. (*Jóváhagyásod nélkül*) A tengernek mesét a partokról ki más olvasna reggelig? Jóváhagyásod nélkül nem boldog egy se a földön; és nem sír helyetted senki. Lélegezz égis. Nem vagy.
1772. (*Ha Nirinjan*) Ha Nirinjan Kaur énekel, az angyalok eltátják a szívük. Ha az angyalok énekelnek, Isten önbizalma új erőre kap. Ha te énekel, boldogan hallgatom.
1773. (*Szív helyett*) A nyelv. A szépség. Az angyalok. Tenger, kórusok, Isten. Egy szíven összeszámálható a végtelen. – Él úgy, mint akiben szív helyett áldás dobog.
1774. Valószínűtlen, hogy egy egész generáció egyszerre elveszítse tehetségét. Ha a fiatal költők versei nem szólítanak meg, leginkább annyit jelenthet: *ízléskorszakhatár* áll közétek. Örülj, hogy idegen dimenziót nyitott énekük.
1775. Szavakkal palástoljuk mondandónkat. És öleléssel, hogy mennyire szeretjük egymást. (Vesd össze: a „fedő bűn” fogalma Pilinszky-nél!)
1776. Az egyetlennél egyszerűbb légy. És tisztább a tisztaságnál. És rendezett, mint a semmi. – Hogy ne légy.
1777. A világ pont jó. De Isten *pont jobb*.
1778. Mint egy kánonban hallgató erdő: Isten mindent elmond, irgalmasan és gyönyörűen, ha szót se szól is.
1779. Hazatalálni – mint a templomlépcsőn megpihenő vándor.
1780. (*Történelem*) Tervek tegnapra.
1781. (*Ember*) Angyalok honfitársa.

1782. (*Isten országa*) Mosollyal meghódított földrész.
1783. A lényegesre nincs magyarázat. Csak öröm van. De az öröm mindent megmagyaráz.
1784. Az álmatlanok sejtik, az alvók tudják: éjszaka a világ költészetté alakul.
1785. Pilinszky, Weöres: az angyal és a gyermek.
1786. Gátlástalan tisztaság az angyaloké.
1787. Kudarcok bontják Istenig az ént.
1788. Verset írunk – mert az ima nyelvét keressük.
1789. Ami szép, cáfolhatatlan.
1790. A rendben eltéved a démon.
1791. (*Szív*) Kalitkába zárt angyal.
1792. (*Titok*) Fák fülébe sűgom, kürtöljék világgá ők.
1793. (*Költészet*) Nyelvangélium.
1794. Semmi sem valódi, de minden igaz.
1795. Csak végsőket olvasni. Semmit már, ami a világgal nem szeretetet tudat. – Olvasással kezdődik minden jóvátétel.
1796. Fáj-e a nyelvnek, ha formába kényszerítjük? (Agresszió-e a jambus, a keresztrím?)
1797. Angyallá szelídül, aki egy vers szemébe néz.
1798. (*Ölelés*) Szavakra nem szoruló evangélium.
1799. S ha Isten nem „rejtőzködik”, hanem *bújócskázik*? – Játsszani hív, játszani tanít.
1800. (*Balatonfüred*) Éjszaka a Balaton maga sétál végig a Tagore sétányon. – Ki más?
1801. (*Mennyország blues*) Paradoxon volna, hogy épp a blues mélyén dobog annyi életöröm? – Nem, mert az angyalok fülének nincs szomorú zene.

1802. Éges-régi az új ember.
1803. Nem tartja számon magát.
1804. Mindenkit szeret: nem tesz különbséget az Egy között.
1805. Istennek mindene megvan (mert mindensége van, talán több is). De ha hátat fordítasz neki, megszakad a szíve a gyásztól.
1806. (*Szerelem*) Tudlak.
1807. Lehunytt szemem szemedet látja.
1808. (*Éjszaka*) Isten lehunytt szeme alatt alszik a világ.
1809. Boldog volt, mint aki Isten tudomására jutott.
1810. Boldog volt, mint aki áldást kapott kölcsön egy idegentől.
1811. Föl-földobog a kő- / szív.
1812. Eksztázis (bortól, zenétől, szerelemtől): amikor *magán kívül* van, az ember a boldog éntelenség kegyeltje. Alkalmi szent.
1813. (*Isten*) Több van bennem Belőle önmagamnál.
1814. (*Nyelvangélium*) Imarodalom.
1815. Nem látjuk az angyalokat, mert bennük járunk, bennük élünk.
Ők a fény.
1816. S ha Isten akarata az, hogy legyen meg a mi akaratum?
1817. Eltéved a hajó, ha kiköt.
1818. Tízparancsolat? Inkább „csak” ajánlás a normalitáshoz. (Isten nem parancsol, hanem szeret.)
1819. „Köszönöm, hogy szerethetek.” Ebből a mondatból sarjadjik minden igazság és minden élet. Ha valóban igaz és valóban élő.
1820. Isten nem tesz többet: szeretetet koldul tőlünk. S mi részvétlenül elmegyünk mellette életünkkel.
1821. A történetbe zárt angyal fuldokol. Statikus aranykori téridőre vágyik – a nevünkben.

1822. Legtapintatosabban a nyelv segít társakat keresni az éjszakában.
1823. Homogén felülete csak az angyal lelkének van. Az emberi psziché érdes, sokszínű, sokanyagú. Lélekre hasonlít a legkevésbé.
– Egyöntetűnek lenni, mint az angyal! Szentek és szeretők kiváltsága.
1824. Hajnalnyi fényekből aranykori depresszió is épülhet. Vigyázz isteneidre.
1825. Éneklő szájra csókot adni.
1826. Barátai a fák s az angyalok. Magányos lény boldogabb nem lehet.
1827. Az éjszaka városaiba tévedt rókákért is imádkozni.
1828. Áldott hajónak útitársa a tenger.
1829. Mielőtt megrémülnél: a katona az ajtóban talán csak békét kötni jött.
1830. Az alvilág démonait szabadítod magadra – mihelyst elhiszed, hogy ez sikerülhet.
1831. Olyan tiszta volt, hogy azt vártam: egy szép napon bemutat Istennek.
1832. Milyen szerencse, hogy Noé bárkáján egy unikornispárnak is jutott hely. Honnan lennének különben meséink?
1833. Szórakozott jézusok: a tengeren is csak áttéblábolnánk, a csodát hiányolva.
1834. Ha se nem ima, se nem áldás: mi a manót akar a vers?
1835. A valóság leírásának adekvát formája nem az értekezés, hanem az ima. Nem a tudomány, hanem az áldás. Nem az igazság, és nem az én, hanem a derű és a zene és az angyalok és te.
1836. A lélek a fekvő test vízszintesében is gömbölyű. Mégis hézagtalanul tölti ki az alvó anyagot. Megszentelt térgeometria.
1837. Bárhol van: összeköt vele a távolság.

1838. Elnyerni egy templom bizalmát.
1839. Élelmiszerbolt; Csingiling-szerű tündértetoválás a pénztáros hölgy alkarján. Visszazökkent a mesék igazabb valóságába.
1840. A szomorúság, a depresszió, a gyász: póz, póz, póz. Érzésekkel maszkírozza el magát az ego; édes pozór a lélek. A póztalan (szereptelen és meztelen), azaz megvilágosodott ember: szín-öröm. Talán ez az éntelenség másik neve: angyalderű.
1841. Magadhoz ölelnéd, mint egy plüssangyalt, ha jelen lenne. – Ha jelen lennél.
1842. Az éjszakai konyha: pipafüstös misztérium, a kitárt ablakon becsillagzó éggel – és a kitárt szívbe bemasírozó angyalokkal.
1843. Esterházy: *Fuهارosok*. Lehet, hogy a legszebb posztmodern vers – egy próza?
1844. A szerelem a legkapkodóbb érzés. Átrohan az emberen. – Megállni, elidőzni, jelen lenni: ehhez művészetek kellenek, és fények, és fák, és angyalok. És Isten. (Mikor a szerelem átgázol rajtunk, Istent is magával sodorja.)
1845. Ha szavunk nem tud kantáta lenni, inkább ne legyen szavunk. Ha életünk nem imádság, inkább –
1846. Imádkozni az imáttlanokért. És szeretni a szeretetleneket.
1847. Ha lemond arról, hogy kimondja; és megtekintésétől eltekint; és tesz róla, hogy meg sose tegye: visszavonultában odaér.
1848. Ha végtelen a tenger, a madár is hajóra száll. (Jelenléte szárnyat ihlet a vízre.)
1849. Ez a fa az ablak előtt már magkorában tudta, amit néha esetleg – azt hiszem – talán szeretnék sejteni próbálni.
1850. Istenről gondolkodom, tehát vagyok.
1851. Gyógyul, aki gyógyít.
1852. Verssé gyógyítani a nyelvet. (Nem mintha rászorulna: a *mi* szükségünk.)

1853. *Összeegyeztetni* Eckhartot és Pascalt és Hölderlint és Hamvast és Weilt és Pilinszkyt és Moojit. (Továbbá Monteverdit és Nírinjan Kaurt és a madárdalokat stb.) Azután elmondani – versben, prózában, beszélgetésben –, mire jutottunk. Elmondani Istent és a szeretetet. (Sose volt még gyerekjátékabb misszió.)
1854. Úgy élni – azzal a felelősséggel és olyan boldogan –, mintha egy haldokló lepke utolsó gondolata volnál.
1855. A nyílvesző se téved el a levegő útvesztőjében – mi miért hiszünk, hogy tévelyegni tudunk életünkben?
1856. Isten szüntelen katarzisban él. (Avagy: a világban pulzáló Szüntelen Katarzist nevezzük Istennek?)
1857. A vers, a hit, a szerelem: egy mennyországnyi pillanat műve.
1858. Az „átképzéletes jelen” szenttelen nyelvtani terminus – de szebb sorsleírást égen-földön keresve se találánk.
1859. Ne zavarod meg ezt a kavicsot. Magában miséz, évmilliárdok óta.
1860. A növények azért nem beszélnek, mert Jézus hegyi hallgatását tolmácsolják? Vegetációs evangélium.
1861. *(Pár)* Elválnak egymás mellől.
1862. *(Tandori-hommage)* Tündéri Dezső.
1863. *(Emberiség)* Jómadárraj.
1864. „Zuhanok”, mondta. „Most tanul repülni a szíved”, vigasztalta az angyal.
1865. Mennyekekre tárt reggeli ablak: hogy tisztaság áramoljék a szobába, költözzék a szívbe. – Ez is egy módja annak, hogy églakó légy.
1866. *(Weilárium)* Simone Weilt olvas. Kijegyzetel egy mondatot. És még egyet. És minden mondat megörökítésért suttog. – Leteszi tollát. Szívbe olvassa mindet.
1867. Repülni tanít minden zuhanás.

1868. Az univerzum mint egy nagy tojás. Melyből még nem keltünk ki. (Sem mi, sem a csillagok.) Azért ilyen zavaros, sötét és idő előtti minden?
1869. Simeon ten Holt: *Canto Ostinato* (1976–1979). Katarziszisig letisztult minimalizmus. Kortárs öröklét.
1870. Jó időben születünk: Isten épp a kortársunk.
1871. Megtanulni helyesen sírni: ilyen kurzust csak versek tartanak. S ők is az angyaloknak. – Vendéghallgatók vagyunk, amikor költészetet silabizálunk?
1872. *Romkocsmái* fiatalok. Mérgezik magukat: szesszel, dohánnyal, nem-barokk zenével. Örömük mégis glóriás. – Az áldott mérgek ontológiája! („Boldogságig lelassult pusztulás” – Pilinszky.)
1873. Akik beszélgetnek, de (közben!) nem találkoznak. S mind így vagyunk, amikor nem létezünk, csak élünk.
1874. Angyalra issza magát – mint egy ma született Pilinszky.
1875. Emlékezni arra, ami nem történt meg: skizofrénia? Nem: képzelet. (Tehát kultúra, tehát megváltás, tehát megtörtént.)
1876. Minden kavics kivételes. Kivétel nélkül. Ne tagadd meg magadtól önkéntelen áldásukat.
1877. Egy angyal hajózik ki belőled mindig, amikor sírsz. És te leszel az első földrész, amit fölfedez. – Becsülj meg minden cseppnyi szomorúságot; a túlvilágon nem lesz benne részed.
1878. Szabadon lenni jónak.
1879. Ki tudja, mit jelentesz?
1880. (*Művészet*) Káosz törleszkedik a Rendhez.
1881. A tenger határa nem a part, hanem az ég. (Avagy: az ég a tenger folytatása?)
1882. Hány aranykori hal sírta tele a medret, hogy ez az óceán lett belőle?

1883. Szeretet, szabadság, öröm, Isten: az aranykorok nyelvén szinonimák.
1884. A határ összeköt. Különben kárhoznak hívnánk.
1885. Halhatatlan lény ül a végtelen éden közepén, és csukott szemmel a halálra gondol. – Ez a kárhozat. Ezek vagyunk.
1886. Ha boldog az íjász, a nyílvevő nem megsebzí a céltáblát, hanem *kiegészíti*.
1887. Tandori költészete nélkülözi ugyan a direkt metafizikát (a boldog istenhitet), de a szeretet, amellyel e versek a madarak (medvék, lovak, angyalok és *más versek*) felé fordulnak: istenbizonyíték; sőt epifánia.
1888. Beteglátogatóba készül. Fekete cipőjét fehérre cseréli – hogy jó benyomást tegyen a kórház angyalaira.
1889. Pilinszky-versnek és Bach-kantátának maszkírozza magát a horizont – miközben kajütblakodon bemasírozik.
1890. Buddha beszédei? Jézus példázatai? A Pilinszky-összes? Plágium és parafrázis mind: a fák hallgatását tolmácsolják.
1891. (*Metanoia?* *Katarzis?*) Kirepül a madárból a szív.
1892. Egy erdő magánya.
1893. Foglalkozása: faölelgető. – Végigjárja a kiszemelt erdőt, és megölel minden fát. Boldogabbá szereti a magányos boldogokat.
1894. Élethosszig tartó halhatatlanság.
1895. Karitatív, aki/ami kreatív.
1896. Nem erdő: istentiszteletre gyűltek össze a fák. *Ős még tart.*
1897. A szépnél szebb a szent.
1898. A világot teremtő Szó rezgése vagy. Versként vibrálsz végig az életeden; minden szavad isteni visszhang. – Lábad is azért van, hogy térdre hullhass.
1899. Míg ezt írom (míg ezt olvasod), valaki hiába áhítózik az ölelésemre (ölelésedre). – De ha az írás-olvasás *ölelékenyebbé* avat?

1900. A karnevál a *tótágas* ünnepe. A maszkos éné – és a maszkatlan éntelensége. Gyógyító eksztázis. Szünettelensége beteggé zavar össze, romboló öröm (alkoholizmus, nikotinizmus, zagyván boldog függőségek).
1901. Pillangót a pókhálóból, nyelvből a verset: kigabalyítja, kiszabadítja.
1902. Szakadék mélyén megpihenő felhő.
1903. Isten minden pillanatban *megképzeli* a világot.
1904. Egy pisztolygolyó bűntudata, és a tengeré (a vízbefúltakért). Őket is meg kell vigasztalnod egyszer.
1905. (*Konvertita*) Úrrá lett rajta az Úr.
1906. Istennek *létformája* az eksztázis. Magán kívül van; s ezt az isteni magánkívüliséget nevezzük világnak.
1907. Lehet, hogy a fák együttérzésből növesztettek gyökeret? Szolidárisak velünk, ezért nem repülnek a madarak után?
1908. Megvigasztalni Simone Weilt. Örökre hangolni az írásait; a szívét. (Recepcióesztéta legyen a talpán.)
1909. Isten örökre hangolta az örökkévalóságot. Frekvenciátévesztők vagyunk.
1910. Egy szomjas tenger.
1911. (*Lakberendezés*) Arra a polcra a szomorúságomat pakolom. Ide sértéseim, sértettségeim kerülnek. Kell egy szakasz a gyávaságnak, s a hiúság és a szorongás sem hiányozhat. A tiszta öröm pillanatainak talán csak az ablakpárkányon jut majd hely. Ha mindent elrendeztem, az, aki marad belőlem, megbújik egy szekrény mélyén az otthonos sötétben (minden zug megérdemli, hogy lakja valaki), míg el nem jön érte az angyal.
1912. A szenvedő nem ír. A fájdalom tudata ihleti később. A szenvedő nem olvas. Csak utólag emlékezteti a vers a fájdalomra. A fájdalom nem ír, nem olvas. Talán nincs is.
1913. Isten nem vár el hódolatot. De örül neki, mert mindennek örül.

1914. Az ember küldetése: a szeretet. Ez különbözteti meg az angyaltól, aki már nincs rászorulva a világra (mégse távozik göggel).
1915. Aki kér, annak adni kell. A koldulónak életet, a magányosnak ölelést. S aki nem kér? Annak mindent – hogy magára ismerjen benne az öröklét.
1916. (*Balatonfüredi anziksz*) Csak ha vers mondja, hiszi el, hogy éjszakánként a Balaton maga járja végig a Tagore sétányt. – Mint egy lábujjbegyen csókolt mátká: meglepetten boldog az éber.
1917. (*Rózsaszín*) Aludtam még, mikor átkocogott a szobán a rózsaszín póniunikornis. Ám reggelre visszatért, s el se hagy már, ha hiszem, ha nem.
1918. Ég és föld nem találkozhat, mert ég és föld: ugyanaz. Isten és ember nem beszélgethet, mert Isten és ember: nem különbözik. Te és én nem szerethetjük egymást, mert Te és én egyek vagyunk. Mégis találkoznak, mégis beszélgetnek, mégis szeretünk. Semmi sem valódi, de minden igaz. Nincs boldogabb világ.
1919. Mint aki részesül abban a kegyelemben, hogy mondatai legyenek, de nincs tehetsége művészetté formálni őket, ezért inkább elnémul –
1920. Szabaddá szeretni egymást.
1921. Egyedül van, mint a kerítésoszlopok sötétedés után.
1922. Likőrnyi depresszió beszél belőle; úgy hallgatom, mintha életéről angyaloknak tartoznék beszámolóval.
1923. A szokott buszokon a szokott szívek. Például ez a kamasz fiú, tekintetében egy eltévedt Amerikával.
1924. A szomszéd fiúban átok lakik, egzotikus karma. Még sosem láttam nevetni. Egy szép napon karmátlanítani fogom a szomszéd fiút.
1925. Ha a lélektől elvárják, hogy mindenkit szeressen, a testnek vajon miért róják föl, ha válogatás nélkül szívélyes?

1926. (*Szerelem*) Tudjuk egymást.
1927. Gátlástalanul tiszta minden angyal.
1928. „Mikor senki sem figyel, gondolatban nővéremnek szólítom a tengert.”
1929. Hallgatása egy halott madár szívveréséhez hasonlít.
1930. Olyan színű tengert találni, mint a szemed.
1931. Istenből fakadunk.
1932. Ha lehunyod a szemed: Istent magadba csukod. Ha kinyitod: világgá varázsolod lényét.
1933. A tehetetlen anyagnál csak Isten engedelmesebb. – Érezd. Kí-méld. Szeresd.
1934. Az anyag misztériuma, a testek misztikája. Csoda a világ; s Isten? A világ legközönségesebb ténye.
1935. John Cage: *A Book of Music* (1944). Mintha a túlvilágról kopogtatna át hozzánk, úgy játszik a zongora billentyűivel.
1936. Szakácsnő egy kolostorban. Beleszeret az apátba. Mindketten Istent választják. Így egyesülnek.
1937. Szepes Mária. Gyógyír, gyógyirodalom. Stilizált ezotéria. Is-tenbeszéd; szeretetnyelv; írásmágia.
1938. Fedetlen ég: angyalok tisztása.
1939. *Nosztalgiával* gondolnak Jézusra. *Emlékezni* próbálnak Istenre. – A templomi misék pszichológiája.
1940. Ráérző gondolatokat.
1941. (*Apokalipszis*) A világnak lehet, hogy vége lesz. De Istennek nem lesz vége. (Tehát semminek sem.)
1942. (*Apokalipszis II.*) A teljes kilátástalanságot konstatálók mindig figyelmen kívül hagynak valami alapvetőt. Istent, az angyalokat, a szeretetet... A gyógyítás és gyógyulás mágiáját. Azt, hogy a világ mindenekelőtt: varázslat.

1943. „Eszelős”, mondják, pedig csak *szíves*.
1944. Ne szégyelld, ha megesik rajtad a szíved. Isten érez együtt Istennel.
1945. Isten gondviselői vagyunk.
1946. „Vonszolnak piros delfinek...” (Kormos István): attól költészet, hogy szürreális? Hogy álomi? Hogy érzelmes? Hogy jambikus? – Nem. Inkább attól, hogy *szép*.
1947. Fejből tudja a szív a titkokat.
1948. (*Szeretet*) Emberközi kegyelem.
1949. Képzeld el a valóságot. Hogy minden egyes fűszál (észrevétlenül és szakadatlanul): imádkozik. – Képzeld el egy kánonban zsoltározó rétét.
1950. (*Szeptember*) Őszi napfényben sütkérező fák. – Kell-e pontosabb vízió a mennyországról?
1951. Akit úgy hívnak: Pandafi Rizling, számíthat-e katartikus életnél kevesebbre?
1952. A madár: lélek. De hol a teste?
1953. (*Madárnév*) Mifáterem.
1954. Pandafi Rizling, a nagy tanítómester mondta: „Ha útra kelsz, vidd magaddal az utat. Tapodtat se mozdulj nélküle. S ha megérkeztél, vedd hátadra a célt, és induljatok meg visszafelé. Különben ki üdvözlőné s biztatná a vándorokat?”
1955. (*Álomi hivatás*) Derűlátnok.
1956. „A gauguinsárga parton áll Jérôme / nem köszön vissza mert Jérôme számára” (Kormos István: *Ház Normandiában*). Első olvasatban: játékosan derűs ez a feledhetetlen versnyitány. De második megfontolásra: Jérôme nem köszön vissza, tehát előzőleg köszöntötték, vagyis a lírai hős szomorú magányában már számakkal is beszédbe elegyedne, ha tudna... – Ámde a vers révén: tud! (Harmadik, szintetizáló olvasat. Ráolvasó mágia.)

1957. Mellkasában szélcsend sóhajtozik.
1958. *(Korlátok)* Mint az elefánt, aki a zongorát is csak fújni tudja –
1959. A szeretéshez képest minden csak pótcselekvés.
1960. Mit mondanánk, ha nem a szavakat?
1961. S ha Magritte „Ez nem pipa” festményfölrata nem metaesztétikai üzenet, hanem annyit tesz: ez a „pipa” (és mindegyik) valójában manók kunyhója, tündérjármű, dimenziókapu-kulcs stb.?
1962. *(Angyal)* Blueskottából is gregoriánt énekel.
1963. *(Pilinszky-kötet)* Isten imakönyve.
1964. Isten a legalázatosabb templomszolga.
1965. Istenélő.
1966. Tengerszemmel tartani a sivatagot.
1967. Mindent tud. – A többit Isten tudja.
1968. Minden tud.
1969. *(Vízhang)* Tóth Krisztina költői túlvilága: vizek mélyén rebbe-nő árnyak. Árvák, pedig angyalok úsznak velük. – De a versek sem látják őket. (T. K. írásai helyettünk szállnak le a földi alvilágba: a szociális mélyekbe, a pszichotikus éjszakába. Az olvasásnak kell megváltania őket.)
1970. *(Rocksociológia)* Az ember akkor metálos, mikor a hangja mutálás.
1971. „Hallod?” „Nem hallok semmit.” „Így imádkozik a tenger.”
1972. Éjszaka a fákban kel föl a nap.
1973. A mondataim élnek, de én nem. – Fordítva jobb lenne nekem, de rosszabb mindenki másnak.
1974. Aki nem hálás a szavakért, hogyan tud egyáltalán megszólalni? (Mire gondol, míg beszél?)
1975. *(Az égtagadó csapdája)* A varázstalanítás is varázslat.